

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej 12 kwietnia 2023 r.,
w sprawie **G.W.**,
skazanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 21 lipca 2022 r., sygn. akt II AKa 200/21,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Kaliszu
z dnia 28 listopada 2018 r., sygn. akt III K 70/18,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 28 listopada 2018 r., sygn. III K 70/18, G.W. został uznany za winnego tego, że w dniu 1 czerwca 2018 r. w K., za pomocą urządzenia broniopodobnego konstrukcyjnie stanowiącego wiatrówkę wystrzeliwując za pomocą tegoż urządzenia co najmniej trzy kule metalowo - gumowe w kierunku pokrzywdzonego K.S. trafiając w prawe oko pokrzywdzonego, w wyniku czego spowodował obrażenia ciała w postaci uszkodzenia naczyńówki, twardówki, rogówki oka prawego, które skutkowały powstaniem ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci innego ciężkiego kalectwa, czym działał na

szkodę K.S., tj. czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., za który wymierzona została kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 2 czerwca 2018 r. godziny 0.05; na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeczona została na rzecz pokrzywdzonego K.S. nawiazka w kwocie 40 700 zł; na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeczono w przedmiocie dowodów rzeczowych.

Od powyższego wyroku apelację złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, który zaskarżył orzeczenie w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze oraz wysokości nawiazki, zarzucając rażąco ich niewspółmierność, gdyż:

1. G.W. w trakcie popełniania czynu zabronionego znajdował się pod wpływem alkoholu ze stężeniem znacznie przekraczającym 0,41 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, po dopuszczeniu się czynu zabronionego podjął próbę ucieczki z miejsca zdarzenia i musiał być obezwładniony oraz schwytany przez policjantów, podjął próbę ukrycia broni z której oddał strzały w kierunku pokrzywdzonego w ten sposób, że wrzucił ją do pobliskiego stawu znajdującego się na tyłach posesji, od razu zaatakował K.S. i strzelił do niego minimum 3 razy bez ostrzeżenia - oddania strzałów w powietrze, był wcześniej aż 5 - krotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu oraz z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na kary także bezwzględnego pozbawienia wolności i to pomimo stosunkowo młodego wieku - 31 lat, co daje wszelkie podstawy zakładać, że jest osobą zdemoralizowaną, a wcześniej orzekane kary były zbyt łagodne i nie doprowadziły do prawidłowej resocjalizacji skazanego, natomiast orzeczona kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności mieści się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia zbrodni stypizowanej w art. 156 § 1 pkt 2 k.k.,

2. pokrzywdzony jest osobą młodą (19 lat) i dopiero wkraczającą w dorosłe życie, a na skutek popełnionego na jego szkodę czynu zabronionego utracił jedno oko, przez co ma znacznie ograniczone możliwości zarobkowe, jest mniej „atrakcyjny” fizycznie dla płci przeciwnej, niż sprzed zdarzenia z dnia 1 czerwca 2018 r., co ma wpływ na stan emocjonalny pokrzywdzonego, posiada orzeczenie o niezdolności do pracy przynajmniej do końca sierpnia 2019 r. i posiada orzeczenie o lekkim stopniu niepełnosprawności, wskutek czego nie będzie osiągać dochodów

na poziomie takim, jakie uzyskiwałby będąc w pełni sprawnym, czeka go dalsze leczenie oraz rehabilitacja, a także konieczność zakupu protezy.

W konsekwencji pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. wymierzenie kary 5 lat pozbawienia wolności,
2. zasądzenie na rzecz pokrzywdzonego nawiazki w wysokości 100.000 zł.

Apelację złożył również obrońca skazanego, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym ustaleniu, że strzelając co najmniej trzy razy z urządzenia broniopodobnego konstrukcyjnie stanowiącego wiatrówkę i wystrzeliwując co najmniej trzy kule metalowo - gumowe w kierunku K.S. z odległości 4 - 5 m gdy pokrzywdzony był odwrócony do skazanego tyłem, skazany działał umyślnie, z zamiarem ewentualnym, przewidując i godząc się na spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu K.S., co skutkowało błędnym zakwalifikowaniem tegoż zachowania jako przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., podczas gdy okoliczności sprawy przemawiają za przypisaniem sprawstwa występku z art. 156 § 2 k.k.,
2. naruszenie prawa materialnego (art. 46 § 2 k.k.) polegające na orzeczeniu na rzecz pokrzywdzonego K.S. nawiazki w kwocie 40.000 zł bez uwzględnienia naganego zachowania pokrzywdzonego wobec G.W. bezpośrednio przed zdarzeniem w postaci użycia urządzenia broniopodobnego - wiatrówki, polegającego na zaczepieniu go, wyzywaniu i grożeniu mu.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 poprzez przypisanie występku z art 156 § 2 k.k. i wymierzenie kary uwzględniającej wszystkie dyrektywy art. 53 k.k., a nadto zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 2 poprzez obniżenie nawiazki na rzecz pokrzywdzonego do kwoty 20.000 zł.

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 lipca 2022 r., sygn. II AKa 200/21, zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że orzeczona kara została podwyższona 5 lat pozbawienia wolności, zaś orzeczona nawiazka – do kwoty 60.000 zł.; w pozostałej części wyrok został utrzymany w mocy.

Od tego wyroku kasację złożył obrońca skazanego, zarzucając:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania, stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a polegające na utrzymaniu w mocy wyroku Sądu Okręgowego mimo, iż Sąd Apelacyjny, rozpoznający apelację w sprawie skazanego G.W. był nienależycie obsadzony, albowiem w jego składzie orzekał Sędzia Sądu Apelacyjnego- P.U., powołany do pełnienia urzędu na stanowisko Sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] na podstawie uchwały z dnia 11 października 2018 r. Nr [...] wydanej przez Krajową Radę Sądownictwa, ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 z późn. zm.), niespełniającą wymogu niezależności, co w efekcie mogło doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności przy rozpoznaniu sprawy G.W., która nie miała zapewnionych gwarancji wynikających z powyższych przepisów;
2. art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 3 k.p.k. i § 4 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wniosku obrońcy złożonego na rozprawie głównej w dniu 21 października 2021 r. o wyłączenie na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. sędziego P.U. ze względu na ujawnienie się uzasadnionych wątpliwości co do jego bezstronności i przekazanie w tym zakresie wniosku postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 27 października 2021 r. do Prezesa Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego, która to czynność spowodowała brak rozpoznania wniosku i miała wpływ na rozstrzygnięcie;
3. art. 539f k.p.k. w zw. z art. 442 § 3 k.p.k., art. 201 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez niezrealizowanie wskazań Sądu Najwyższego, niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy i oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej ustnej opinii sądowo - psychiatrycznej biegłych P.G., J.N. i A.O. co do następujących okoliczności: powodów ukształtowania osobowości dyssocjalnej i tego czy wpływ na ukształtowanie takiej osobowości mogły mieć zachowania pokrzywdzonych i ich znajomych, rozszerzenie opinii o odniesienie się do takich schorzeń jak: PTSD, ASD, traum złożonych, traum wielokrotnych oraz zaktualizowanie opinii o aktualnie

obowiązującą Europejską Statystyczną Klasyfikację Chorób, a zatem ICD 11 oraz rozszerzenie opinii o kwestie spożycia alkoholu, a mianowicie określenie tego czy nie spożywając alkoholu w dniu zdarzenia reakcja na sytuację stresującą oskarżonego mogła być tożsama z tą opisaną w akcie oskarżenia, odniesienie się innych zakłóceń psychicznych które mają wpływ na kryteria stopniowania winy: zmęczenie, zdenerwowanie, afekt, zdolność analizy bodźców i warunków, czy też okoliczności wymienionych w art. 25 § 3 k.k. jak strach czy silne wzburzenie usprawiedliwione okolicznościami, które to naruszenie miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia;

4. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rzetelnej kontroli odwoławczej w zakresie zarzutu dotyczącego w istocie oceny dowodów, a odnoszącego się do strony podmiotowej i zamiaru z jakim miał działać G.W., który przy prawidłowej ocenie dowodów powinien zostać uznany co najwyżej winnym popełnienia występku z art. 156 § 2 k.k., bowiem jego zarówno motywacja jak i sposób działania nie pozwalały na przypisanie mu winy w formie umyślnej z uwagi na brak godzenia się ze strony skazanego na wystąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 pkt 2 k.k.;

5. art. 433 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez nierozpoznanie przez sąd odwoławczy apelacji w zakresie szerszym niż wynikałoby to z postawionych zarzutów, co z kolei skutkowało rażącą niesprawiedliwością orzeczenia w zakresie w jakim sąd nie rozważył możliwości działania przez G.W. w warunkach obrony koniecznej lub w warunkach przekroczenia granic obrony koniecznej i bezkrytyczne zaakceptowanie w tym zakresie ustaleń sądu I instancji.

W konsekwencji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi II instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie skasowanie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy do pierwszoinstancyjnego etapu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator zawnioskował o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, wobec czego podlegała rozpoznaniu w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. W pierwszej kolejności stwierdzić należało, że nie doszło w niniejszej sprawie do wystąpienia uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., którego skarżący upatrywał w okolicznościach powołania SSA- P.U. na urząd sędziego sądu apelacyjnego. Nie ma bowiem żadnych podstaw do automatycznej proceduralnej negacji statusu sędziego oraz jego kompetencji orzeczniczych, gdy w składzie sądu brała udział osoba powołana na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3). Przypomnieć trzeba, że uchwała składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I - 4110 - 1/20, z dniem ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r. sygn. akt U 2/20, to jest dniem 21 kwietnia 2020 r. (Dz. U. z dnia 21 kwietnia 2020 r., poz. 376), nie ma już mocy zasady prawnej. Nie można podzielić zapatrywań, że konkluzję o wystąpieniu w niniejszej sprawie przedmiotowego uchybienia nasuwa orzecznictwo Sądu Najwyższego, Trybunału Sprawiedliwości UE oraz Trybunału Praw Człowieka. Wszak nawet powołane przez skarżącego judykaty tego nie dowiodły. Z wyroku Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 19 listopada 2019 r. w połączonych sprawach C - 585/18, C - 624/18 i C - 625/18 bezspornie wynika, że do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności może dojść, jeśli w konkretnej sprawie i konkretnych okolicznościach zachodzi zespół szczególnych okoliczności (np. związanych z procesem powołania, ale i powstałych po powołaniu na stanowisko sędziego). Dodać można, że w wyroku z dnia 9 lipca 2020 r., C - 272/19, VQ przeciwko Land Hessen Trybunał wskazał, że sam fakt, iż władze wykonawcze lub ustawodawcze uczestniczą w procesie mianowania sędziego, nie może prowadzić do powstania zależności sędziego od tych władz, ani do wzbudzenia wątpliwości co do jego bezstronności, jeżeli po mianowaniu zainteresowany nie podlega żadnej presji i nie otrzymuje instrukcji w ramach wykonywania swoich obowiązków. Natomiast wyrok z dnia 22 lipca 2021 r. wydany w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce (skarga nr 43447/19), w którym ETPCz stwierdził co prawda naruszenie art. 6 ust. 1 EKPCz,

jednak odnosiło się ono do innego organu - rozpoznającej nadzwyczajny środek zaskarżenia Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, a nie sędziów sądów powszechnych. Co się zaś tyczy orzecznictwa Sądu Najwyższego, w świetle stanowiska wskazanego w pkt 2 powołanej powyżej uchwały trzech Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., nieodzowne jest wskazanie i uprawdopodobnienie w środku zaskarżenia, że okoliczności powołania na stanowisko sędziego sądu powszechnego mogły mieć wpływ w konkretnych okolicznościach sprawy na dochowanie przez skład orzekający z udziałem sędziego sądu powszechnego standardu niezawisłości i bezstronności. Warunkiem skuteczności kasacji opartej na zarzucie zmaterializowania się w postępowaniu uchybienia kwalifikowanego z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w odniesieniu do sędziego sądu powszechnego jest – w kontekście tego judykatu - wskazanie przez autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia oraz poddanie dokładnej analizie tego, jakie konkretne zaszłości z procesu powołania sędziego sądu powszechnego miały w danym przypadku tak istotny wpływ, że niemożliwie było dochowanie w danej sprawie standardu niezawisłości i bezstronności. Także treść uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, do której odwołał się skarżący, nie stwarzała podstaw do przyjęcia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z powodu li tylko samego faktu powołania sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. Skarżący nie dostrzega bowiem tego zakresu argumentacji, w ramach którego stwierdzono brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Tym samym, nawet przyjęcie poglądu odmiennego, aniżeli prezentuje Sąd Najwyższy w obecnym składzie, a wskazujący na ułomność obecnego procesu powoływania sędziów oddziałującą na zagadnienie rozpoznania sprawy przez należycie obsadzony sąd (postanowienia SN: z dnia 16 września 2021 r., I KZ 29/21, LEX nr 3223819; z dnia 29 września 2021 r., V KZ 74/21, LEX nr 3230203) nie mogło *per se* czynić

zasadnym przedmiotowego zarzutu kasacji (zob. postanowienia SN: z dnia 18 sierpnia 2022 r., II KS 15/22, LEX nr 3410925; z dnia 31 sierpnia 2022 r., II KK 85/22, LEX nr 3483634; z dnia 16 listopada 2022 r., II KO 98/22, LEX nr 3458393).

Co się zaś tyczy złożonego przez obrońcę skazanego w toku postępowania odwoławczego (rozprawa apelacyjna w dniu 21 października 2021 r. – k. 895-895v) wniosku o wyłączenie sędziego P.U., nie można przyjąć, by został on zignorowany. Jego złożenie skutkowało podjęciem stosownych czynności procesowych, tj. rozprawa została odroczone do czasu rozpoznania wniosku. Na posiedzeniu w dniu 27 października 2021 r., po stwierdzeniu, że wniosek w istocie dotyczy zarzutu braku niezawisłości związanego z procesem nominacyjnym, został on przekazany Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego, adekwatnie do treści art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (k. 895v-898v). W dniu 29 listopada 2022 r. Sąd Najwyższy, z uwagi na postanowienie Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 14 lipca 2021 r. w sprawie C-204/21 uznał, iż realizacja tegoż postanowienia powinna polegać na przekazaniu sprawy do sądu, który byłby właściwy do rozpoznania wniosku strony, z pominięciem dyspozycji powyższego przepisu ustawy o Sądzie Najwyższym. Przekazał tym samym wniosek Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi do rozpoznania w zakresie przysługujących kompetencji, a zatem w trybie art. 41 § 1 k.p.k. (k. 1069). Wobec faktu, że powyższe postanowienie zapadło dopiero w listopadzie 2022 r., a więc już po zakończeniu procedowania przed sądem II instancji, konieczne stało się pozostawienie wniosku bez rozpoznania, jako bezprzedmiotowego (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 grudnia 2022 r. – k. 1074). Sąd ten podtrzymał pogląd, że mimo powołania się przez obrońcę na treść powyższego przepisu, argumentacja przytoczona we wniosku oparta została na przesłankach ustrojowych, które powinny być badane w ramach tzw. testu niezawisłości i bezstronności. Jednocześnie stwierdził, że wniosek o wyłączenie znajduje rację bytu w sytuacji, w której sprawa się toczy, wobec czego po zakończeniu postępowania nie mógł być przedmiotem merytorycznej oceny. We wskazanych powyżej realiach nie doszło zatem do naruszenia, o którym mowa w pkt II kasacji.

Chybione było nadto twierdzenie o niezrealizowaniu wskazań Sądu Najwyższego zawartych w uzasadnieniu wyroku kasatoryjnego z dnia 22 czerwca 2021 r., sygn. II KK 19/20, z którego skarżący wywiódł kolejny zarzut kasacyjny. Istotnie, Sąd Najwyższy uchylił poprzedni wyrok sądu odwoławczego dostrzegając poważne mankamenty procesu dekodowania stanu poczytalności skazanego *tempore criminis* i uznając kontrolę instancyjną w tym zakresie za nierzetelną. Na taką ocenę rzutował brak klarowności co wszystkich użytych w opinii psychiatrycznej stwierdzeń oraz zaniechanie dążenia przez sądy do ich gruntownego wyjaśnienia. W celu realizacji tychże wskazań, procedując ponownie w postępowaniu odwoławczym, sąd II instancji zasięgnął opinii sądowo – psychiatrycznej oraz psychologicznej (k. 926-935), których wnioski usunęły wątpliwości stwierdzone w postępowaniu kasacyjnym oraz obrazowały w jaki sposób odczytać należy okoliczności, takie jak: pozostawanie przez skazanego w konfliktowych relacjach z sąsiedztwem, dochodzenie do słownych utarczek pomiędzy nim, a pokrzywdzonym, poprzedzenie tego rodzaju sytuacją inkryminowanego zdarzenia. Zdaniem biegłych, okoliczności powyższe nie miały wpływu na stan poczytalności w chwili czynu, podobnie jak stwierdzone obniżenie zdolności samokontroli zachowania i zaburzenia w zakresie regulacji emocji, niebędące objawem chorobowym, lecz cechą osobowościową skazanego. Stwierdzone w pierwszej opinii zaburzenia emocji i zachowania oraz ostra reakcja sytuacyjna, jako terminy nieostre, na które zwracał uwagę Sąd Najwyższy, uwzględnione zostały przy miarkowaniu kształtu orzeczonej kary. Choć w drugiej opinii biegli kategorycznie wykluczyli wystąpienie u skazanego ostrej reakcji na stres, powyższe terminy nie zostały skorygowane w ramach poczynionych ustaleń, co zostało w sposób logiczny umotywowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Byłoby to wszak działaniem procesowym na niekorzyść skazanego, a więc niedopuszczalnym, wobec określonego kierunku zaskarżenia. Nie zmienia tym samym oglądu na ocenę przeprowadzonej po raz wtóry kontroli instancyjnej powołanie przez skarżącego w kasacji specjalistycznych wywodów objaśniających sekwencję wzajemnych zależności pomiędzy ostrym stresem a mechanizmem funkcjonowania organizmu człowieka. Dotyczą one bowiem pewnych ogólnych schematów, które jednak nie mają znaczenia uniwersalnego. Każdy indywidulany

przypadek wymaga odrębnej fachowej oceny, co w niniejszej sprawie, w wyniku ponownego jej rozpoznania przez sąd II instancji, zostało zrealizowane.

Niezasadne w stopniu oczywistym były rozważania czynione w aspekcie strony podmiotowej przypisanego skazanemu czynu, z tego już oto powodu, że były one przedmiotem weryfikacji w toku pierwszego postępowania odwoławczego jak również wypowiadał się co do nich Sąd Najwyższy, nie stwierdzając w tym zakresie nierzetelności kontroli instancyjnej. Sąd II instancji podjął więc na tym polu rozważania w stopniu adekwatnym do powyższych uwarunkowań, dzieląc zaprezentowaną odnośnie do tego znamienia ocenę, co – wbrew stanowisku skarżącego - było wyrazem dostatecznej realizacji wymogów art. 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k. Kontestowanie tej materii, przy pozornie sformułowanym zarzucie niezrealizowania powyższych ustawowych obowiązków, nie znajdowało w istocie racji bytu. Stanowiło jedynie próbę obejścia limitu przedmiotowego kasacji. Prezentowanie innej optyki na poddany już wielokrotnej ocenie materiał dowodowy nie dowodzi bowiem wadliwości kontroli instancyjnej, a jest jedynie wyrazem dążenia do weryfikacji ustaleń faktycznych, które *in casu* nie mogły zostać objęte zakresem postępowania kasacyjnego. Analogiczna sytuacja kształtuje się względem ustaleń co do ewentualnego działania w warunkach kontratypu obrony koniecznej. Rozważania w tym kierunku poczynił sąd I instancji (s. 9-10), a także sąd *ad quem*, mimo braku stosownego zarzutu apelacyjnego dotyczącego tej materii. Tę ocenę Sąd Najwyższy uznał również za rzetelną, wobec czego zarzut kasacyjny dotyczących zaniechania zbadania tej kwestii ocenić należało analogicznie, jak pozostałe, w kategoriach bezzasadności, o której mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Stwierdzając zatem, że zaskarżony wyrok nie był obarczony żadnym ze wskazanych w kasacji uchybień Sąd Najwyższy oddalił kasację. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono natomiast na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

as

